

NI NIZ INDARTSÜENA

NI NIZ INDARTSÜENA

Egün batez, otso batek, ontsa jan ondoan,
tripa ontsa bete eta, oihanean ebilaldi
baten egitera deliberatü züan.

– Digeritzeko, hori da hoberena!
pentsatü züan bere beitan.

– Eta holaz, oihaneko lagünak elerranen dütüt,
nitaz zer pentsatzen düen jakiteko.

Erbi ttipi ejer bat atzaman züan bidean.

– Egün hon, beharri-handi! Errazüt,
nor da indartsüena? galtatü zeion otsoak.

– Zü zira indartsüena, otso jauna.

Egia biribila da hori, düdarik batere gabe, arrapostü eman zeion
erbiak.

Otsoa, hego haizea beno harroago,
aitzina kurritü zen oihanean.

– Bai jüstoki! Bikain da otso izatea ! erran zeion bere bürüari,
haritxen ürrin honaren senditzez.

Hürrüntxago, Txanogorritxo elerran züan.

- Zer ontsa joaiten zaizün kolore gorria?
- Tentagarria halere!....Errazüt txipitto, nor da indartsüena? galtatü zeion otsoak.

- Zü, zü zira! Ez düdarik üken otso handi!

Ihork ere ez dü besterik erran :
zü zira indartsüena ! arrapostü eman zeion neskatilak.

- A! Arrazu nüan, ordüan : ni niz indartsüena!

Maite dit besteen ahotik holako behin eta berriz entzütea !

- Gustüko düüt goresmenak, ez naüe aspertzen, erran züan otsoak, oso botzik.

Hürrüntxago, hiru xerri hüme elerran zütüan.

- Zer da hau? Hiru xerri hüme beren etxeetarik hürrün.

Hori txori бүрүкерia !

Errazüet, xerri hümeak, nor da indartsüena?
Galtatü zeien otsoak.

- Zü zira indartsüena, azkarrena eta ederrena, otso handi !

Arrapostü eman zeioen hiru xerri hümeek batetan.

- Argi da ! Ni niz odolzalena eta bihozgabeena ! Otso Handi Lotsagarriena niz. Oro ikara barrasta jarten dira ni ikustez ! Erregea niz ! oihüz ari zen otsoa.

Aitzina kurritü zen eta bat batetan, zazpi ñaño kürützatü zütüan.

- Egün hon, langile agüdoak, badakizüea nor den indartsüena ? galtatü zeien otsoak.
- Zü zira indartsüena, otso jauna ! Arrapostü eman zeioen gizon txipiek aho batez.

– Hori dük ! Argi da, oso argi!

Ez da dүdarik. Ororek ororek badakie !Oihan dontako otso
lotsagarriena niz !

– Lotsagarrienetarik lotsagarriena! Oihүka otsoak.

Ordүan, apo txipi baten gisako
zerbait ikusi zүan bidean.

– Alabadere, zoinen itsusia ziren !

Beha zite, zүk ere badakizү

nor den indartsүena, ez ? galtatү zeion otsoak.

– Dүdarik gabe, ene ama !

Arrapostү eman zeion kabale txipiak.

– Bena zer diok? Txakүrraren putza !

Hi hiz, hi artabүrүa ! Nahi naүka kesarazi ala zer?

Gaixki entelegatү nүan.

Nor erran dүk dela indartsүena?

– Orai berean, erran deizүt.

Ene ama da indartsүena eta ere maitagarriena ;

eni norbaitek gaixtokeria bat egiten badeit,

kasү gero, ene amari, arrapostү eman zeion herensүge txipiak.

Eta zү, nor zira zү?

– Ni? Ni eeee....., ni otso txipi maitagarria niz,
arrapostү eman zeion, doi bat gibeltzez.